

ЈЕДАН МИНУТ НИЈЕ ДОВОЉАН

Скуп поводом трагедија у ОШ „Владислав Рибникар“ и у Младеновцу

У петак 5. маја 2023. године, испред Манастира Светих Архангела Михаила и Гаврила поред Земунске гимназије, ученици су уз помоћ Парламента школе организовали скуп под називом *Један минут није довољан*, поводом трагедија у ОШ „Владислав Рибникар“ на Врачару и селима Дубона, Мало Орашје и Шепшин код Младеновца.

Окупио се велики број ученика и професора наше гимназије, ученика осталих земунских и београдских основних и средњих школа заједно са својим родитељима, као и сви грађани који су желели да пруже подршку породицама настрадалих, њиховим пријатељима и свима који су на било какав начин били угрожени овим догађајем.

Ова трагедија нас је све јако погодила и сви смо имали потребу да искажемо своје емоције и саосећање на другачији начин. Тако одељење 4/10 осмислило кутију намењену свима онима који желе да искажу своја мишљења и проблеме. Док су ученици одељења 2/7 Матеја Илијев, Сара Драгутиновић, Барбара Косановић и Теодора Радуловић били главни иницијатори да се скуп одржи.

Крајње је време да пробудимо друштвену свест код људи о превенцији насиља у школама, као и емпатије која је у оваквим ситуацијама неопходна.

Желимо да се са децом много више прича о њиховим осећањима, узроцима и последицама немилог догађаја како би се сваки наредни спречио. Да се размишља о томе шта чинимо, и да пре него што уперимо прст у некога добро размислимо зашто то чинимо.

Изражавамо незадовољство због неадекватног поступања и опхођења државног система и друштва у целини. Поврх свега сматрамо да минут ћутања и три дана жалости нису довољни после ових страшних догађаја.

Окупљене је на почетку поздравила Сара Драгутиновић, ученица 2/7, и позвала све на минут ћутања прво за настрадалу децу, а потом и све страдале у Младеновцу. Након тога је Теодора Кнежевић, ученица 4/3, прочитала разлоге окупљања и на крају је Душан Суботић, ученик 4-10, прочитао неколико порука подршке и утехе са табле хола школе.

Била је велика част што се након ученик присутнима обратила Његова Светост Патријарх српски Порфирије. У свом обраћању, Патријарх Порфирије је рекао да после речи које смо чули, али и да их нисмо чули, најгласнији су мук и тишина, и наравно најпродорнија је молитва, и то је једини начин да у својој души станемо макар на пут неког одговора.

Још једном исказујемо најискреније саучешће и молимо се да се овако нешто никада више не понови.

Слава им и Вјечјнаја памјат!

Теодора Радуловић 2/7

Говор Његове Светости Патријарха српског Порфирија:

„Сигуран сам да нисам усамљен у томе да осећам велики пораз и сигуран сам да највећи број људи у нашем народу осећа дубоки стид, не напросто стид као једну од емоција, него стид пред лицем Божијим и стид пред аутентичним достојанством нас људи. У много томе што имамо као део свакодневнице разликујемо се, али ових последњих дана, после трагедије која је задесила ваше вршњаке, а још нисмо ни почели да долазимо себи, јутрос нам се поново зло најстрашније почело церити у лице. И у дане у којима бисмо требали да се радујемо, јер смо прославили Васкрсење Христово, ми сви заједно осећамо најдубљу тугу, која опет није, истина само туга која се може уоквирити у један минут ћутања, или у три дана жалости. То је туга у коју можемо бити потопљени сви ако не будемо својом најдубљом вером да се задржимо за тајну Васкрсења Христовог. То је туга која нас је учинила да смо једно, јер ми смо убили себе, неко од нас је убио нас и ма колико звучало парадоксално бојим се да је то само врх леденог брега. И зато сам нарочито тужан, а верујем да и ви слично осећате. То је бар оно што сам чуо од многих ваших вршњака, што постоје најповршнији могући покушаји да се објасни шта се то нама десило, како је то било могуће да наше дете убије нашу децу, и да младић који је један од нас побије насумице негледајући на то ко је ко и ко је којег узраста. Тужни смо што у свим тим анализама, као да се провлачи труд и покушај да се злоупотреби та невино проливена крв, јер логично је да се питамо које одговоран, ако хоћете логично је да се питамо и ко је крив. Али у том покушају који је свуда око нас, од оних који би требало највише да ћуте и највише да засучу рукаве и да учине нешто да то више никада не буде више тако међу нама, да се нешто измени у нашим међусобним односима, они оптужују једни друге, криве једни друге.

Као да наш живот зависи само од других, сви зависимо једни од других, а за ово што се десило одговорни смо сви ми који смо старији, одговорни смо због вас, вама смо дужни и вама смо криви. И наравно да ту ни у којем случају не изузимам себе, нити своју браћу која носе мантију, без обзира на то које место заузимају у Цркви. Сигуран сам да сам могао учинити много, много више да будем бољи и да тако будући бољи пред Богом, будући онакав каквог ме Бог хоће будем бољи свима вама. И ту препознајем једну суштинску грешку у систему на којем се гради живот данашњице, а нажалост и међу нама, успех, безлични успех постао је најважнија тема. И све снаге се упиру у то да неко буде што је могуће успешнији, при том не само да не води рачуна да ли ће неком спотакнути ногу на путу грађења свога успеха или чак ако га треба елиминати, успех је у томе да пошто пото будем испред других. Бојим се да је то и цивилизација у којој живимо. Желим да вам обећам, нескромно је то да кажем али Бог је тако поделио одговорност и зато осећам потребу да то изговорим, да ћу увек бити са вама, увек на вашој страни. И да ћу учинити све да будем пре свега бољи, али да и онда на свакоме месту, све што је ваше, све што је тишина, све што у вама ћути, заједно са вама узносим на Небо али и оглашавам на све стране“.

